Περί τηλεοπτικών διαύλων και άλλων (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 24 Αυγούστου, 2016

Έντονη είναι η ενασχόληση κατά το τελευταίο διάστημα με το θέμα της χορήγησης αδειών για την λειτουργία ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών πανελλαδικής εμβέλειας. Οι ιδιοκτήτες των σταθμών βρήκαν μοναδική ευκαιρία να προβάλουν το προσωπικό τους θέμα ως είδηση που ενδιαφέρει έντονα τον δοκιμαζόμενο λαό μας. Η κυβέρνηση με μεγαλοστομίες προσπαθεί να πείσει ότι έχει την πρόθεση να πατάξει τη διαπλοκή και η αντιπολίτευση, ως συνήθως, επιτίθεται κατά της κυβέρνησης με την κατηγορία ότι έχει την πρόθεση να περιορίσει τον πλουραλισμό της ενημέρωσης.

Όταν, πριν από δεκαετίες, γινόταν λόγος για λειτουργία ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, ο όρος «πλουραλισμός στην ενημέρωση» ασκούσε ακαταμάχητη γοητεία σε μέρος της κοινής γνώμης, που ασφυκτιούσε στον κλοιό της ελεγχόμενης από την εκάστοτε κυβέρνηση δημόσιας τηλεόρασης. Σήμερα βέβαια ο μύθος έχει καταρρεύσει και εκείνο, για το οποίο δεν διαμαρτυρόμαστε είναι ο «πλουραλισμός χυδαιότητας», που εκπέμπεται από όλους ανεξαιρέτως τους ιδιωτικούς σταθμούς. Κατά τον τομέα της ενημέρωσης η μόνη διαφορά από τους κρατικούς είναι στην άσκηση αντιπολιτευτικής κριτικής. Στα διεθνή θέματα όλοι είναι συντονισμένοι στη συχνότητα της νέας τάξης πραγμάτων και ερμηνεύουν τα συμβαίνοντα σύμφωνα με τις οδηγίες του μεγάλου αφεντικού. Είναι μάλιστα αναμφισβήτητο ότι κατά καιρούς δημοσιογράφοι των δημοσίων ΜΜΕ κάνουν πολύ πιο σοβαρές, αξιόπιστες και σε βάθος αναλύσεις διεθνών θεμάτων, με τα οποία οι ιδιωτικοί σταθμοί δεν έχουν την παραμικρή διάθεση να ασχοληθούν, υποβιβάζοντας την ενημέρωση σε προβολή φθηνών και ανουσίων ειδήσεων, που εγγίζουν το πολιτικό και κοινωνικό κουτσουμπολιό. Και δεν αναφέρομαι στα «πρωινάδικα» της κατάντιας, αλλά στα κατ’ αυτά δελτία ειδήσεων.

Γιατί άραγε είχαμε καταληφθεί από ενθουσιασμό στην αγγελία λειτουργίας ιδιωτικών σταθμών; Ποιοι θα μπορούσαν να λειτουργήσουν πολυδάπανο σταθμό, αν όχι οικονομικά εύρωστοι, οι οποίοι (ήταν γνωστό) διαπλέκονταν με την πολιτική εξουσία. Και γιατί αυτοί θα ανέχονταν έντιμους δημοσιογράφους, πρόθυμους να υποστούν ακόμη και θυσίες χάριν της αλήθειας; Οι αρχικά καλές δήθεν προθέσεις με την προβολή ενημερωτικών (ντοκουμαντέρ) και ψυχαγωγικών εκπομπών εξανεμίστηκαν και άρχισε να κατακλύζεται η μικρή οθόνη από οχετούς πάσης αήθειας με επίκεντρο τον ευτελισμό της οικογένειας, τη σεξουαλικότητα, διαστροφική πλέον, και το έγκλημα, όπως στις ΗΠΑ, που αποτελούν το πρότυπο και

κύριο προμηθευτή «υλικού» προβολής. Γι’ αυτό και δεν είναι διόλου άστοχος ο χαρακτηρισμός «βοθροκάναλα»! Πολλοί αναλώνουν σημαντικό χρόνο στη διαρκή εναλλαγή των σταθμών στο δέκτη τους, κάνοντας δηλαδή ζάπιγκ επί το ελληνικότερο, για να καταλήξουν σε κάποιον από τους κρατικούς σταθμούς, υποφερτό ακόμη. Ίσως να υπερβάλλω, γι’ αυτό διορθώνω. Αρκετοί (πόσοι άραγε;) ικανοποιούνται από το επίπεδο των προγραμμάτων και ο όρος «πλουραλισμός» τους εκφράζει πλήρως, έχοντας χάσει το αισθητήριο, ώστε να μπορούν να τον καταστήσουν πλήρη: «Πλουραλισμός χυδαιότητας»! Αυτοί οι συμπολίτες μας είναι το ακαταμάχητο άλλοθι των ιδιοκτητών. Προβάλλουμε, διατείνονται, ό,τι αρέσει στο λαό μας. Υπάρχει άλλωστε και δυνατότητα μέτρησης της τηλεθέασης. Έχουμε βέβαια το δικαίωμα να αμφισβητήσουμε τα αποτελέσματα των μετρήσεων, όπως και τα άλλα των δημοσκοπήσεων, όμως δεν εθελοτυφλούμε. Διερχόμαστε, ως λαός, κρίση άνευ προηγουμένου, όχι οικονομική πρωτίστως, όπως οι πάντες διατείνονται, ακόμη και εκείνοι που δεν την γεύθηκαν, όπως οι πλουτοκράτες των διαύλων, αλλά κρίση αξιών, κρίση πνευματική. Και εδώ έρχεται στο νου το κλασικό ερώτημα της κότας και του αυγού. Εκμπέμπουν τη χυδαιότητα, επειδή ο λαός μας την επιθυμεί ή εκχυδάισαν επί δεκαετίες τον λαό μας εκπέμποντας χυδαιότητα;

Γιατί η κυβέρνηση άνοιξε αυτό το θέμα και, πλέον σημαντικό, γιατί επιχειρεί τη μείωση των αδειών, που θα χορηγηθούν; Μήπως δεν θα είναι πλουτοκράτες ούτως ή άλλως αυτοί, που θα εξασφαλίσουν τις άδειες; Και δεν θα συνεχίσουν το έργο διαφθοράς του λαού, με το οποίο εν πολλοίς φαίνεται να συμφωνεί και η μεταπλασμένη «αριστερά»; Πώς άραγε θα επέλθει μεταβολή προς το καλό, όταν το διορισμένο από την εκάστοτε κυβέρνηση εθνικό (;) ραδιοτηλεοπτικό συμβούλιο ποτέ δεν παρενέβη, ώστε να περιορίσει τον όγκο των βοθρολυμάτων; Μήπως μόνος στόχος είναι να φέρει σε σύγκρουση τους εγχώριους οικονομικά ισχυρούς; Και να δεχθούμε ότι αυτό είναι το όνειρο των κυβερνώντων και όχι κίνηση καθ’ υπαγόρευση έξωθεν; Θα αποβεί η μείωση των σταθμών προς όφελος του λαού και πώς; Ότι οι οικονομικά ισχυροί έχουν σημαντική ευθύνη, ανάλογη προς εκείνη των πολιτικών, είναι αναμφισβήτητο. Όμως πρέπει να επισημάνουμε κάποια πράγματα: Η αποβιομηχάνιση της χώρας υπήρξε οδυνηρό συμβάν. Όχι βέβαια πρωτίστως για τους βιομήχανους, αλλά για τους παραγωγούς, που αδυνατούν να διαθέσουν τις πρώτες ύλες παραγωγής τους, για τον λαό, που εκβλήθηκε στην ανεργία, για τους καταναλωτές, που εθίστηκαν στην κατανάλωση εισαγομένων προϊόντων και εμμένουν στην κατανάλωσή τους, ενώ παράλληλα θρηνούν για την ανεργία που πλήττει τα παιδιά τους. Οι συνεχείς ανακεφαλαιοποιήσεις των ιδιωτικών τραπεζών, με τις οποίες το χρέος του λαού αυξήθηκε και, κατά την τελευταία, οι μικρομέτοχοι είχαν σημαντικές απώλειες, είναι η βιτρίνα του τραπεζικού δολοπλόκου παιχνιδιού. Το ερώτημα είναι, αν οι ελληνικές θεωρούμενες τράπεζες ελέγχονται πλέον από Έλληνες ή έχουν περιέλθει υπό ξένο έλεγχο, όπως η Τράπεζα της Ελλάδος, για την οποία ελάχιστοι γνωρίζουν ότι δεν είναι κρατική! Οι ογκούμενες πιέσεις για εκποίηση της δημόσιας περιουσίας, η οποία γίνεται με γοργότερους ρυθμούς και με αλληλοκατηγορίες

κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, ποτέ δεν προβλήθηκαν από τηλεοπτικούς σταθμούς, δημοσίους και ιδιωτικούς. Οι πρώτοι σιωπούν, για να μην εκθέσουν την κυβέρνηση, οι άλλοι, επειδή ελπίζουν οι ιδιοκτήτες τους να επωφεληθούν από την πώληση της σάρκας του λαού. Η ανεργία, μεσούσης της τουριστικής περιόδου, σημείωσε αύξηση. Και όμως προβάλλεται από σύσσωμο σχεδόν το πολιτικό κόσμο ως πανάκεια, αφού τα μυθεύματα περί επενδύσεων τρέφουν πλέον μόνο τους πολιτικά αφελείς. Η έξοδος των νέων επιστημόνων συνεχίζεται και ουδείς αισθάνεται ενοχή γι’ αυτήν! Πέραν αυτών η κυβέρνηση σπεύδει να υιοθετήσει, με φορολογικής φύσεως μέτρα, τη θέση της νέας τάξης για την επιβολή του πλαστικού χρήματος, χωρίς να εξετάζει τις υπερβολικές απαιτήσεις των τραπεζών, που απομυζούν τα γλίσχρα πλέον κέρδη των μικροεπιχειρηματιών. Δίπλα μας η Τουρκία εμφανίζει μορφή ηφαιστείου προς έκρηξη και η συμφωνία της με την ΕΕ για τη διαχείριση των προσφύγων απειλείται με κατάρρευση.

Ήταν λοιπόν τόσο σημαντικό στον ορυμαγδό των γεγονότων να κυριαρχεί το θέμα των εξελίξεων εν όψει της επικείμενης δημοπράτησης για τη χορήγηση αδειών; Πέρασε από τη σκέψη μου μήπως διεκδικήσει κάποια από τις άδειες η Εκκλησία. Αλλά αυτή επαναπαύτηκε επί δεκαετίες με την προσφερόμενη από τους κρατικούς σταθμούς μετάδοση της θείας Λειτουργίας κατά Κυριακή και στις μεγάλες γιορτές. Τί θα συμβεί όμως, αν τελικά το μεγάλο μέρος του πολιτικού φάσματος αποφασίσει να καταστήσει τη χώρα μας, ερήμην του λαού της, θρησκευτικά ουδέτερη;

Γράφοντας τα παραπάνω δεν επισημάναμε ότι αυτά είναι χωρίς νόημα για τη νέα γενιά, η οποία ενημερώνεται από το διαδίκτυο, το απείρως πιο επικίνδυνο, αλλά σεβόμενο την ελευθερία: Η επιλογή των θεμάτων έγκειται στον χρήστη. Η ευθύνη από την Πολιτεία και το λίαν αδρανές ΡΤΣ μετατίθεται στους παιδαγωγούς και, πρωτίστως, στους γονείς. Ας την αναλάβουν.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»